

TREKKING OP TENERIFE



Wie bij de Canarische Eilanden enkel aan dikke Duitsers, beschonken Britten, beachresorts en bejaarden denkt, vergist zich schromelijk. De zeven eilanden zijn een waar wandelparadijs: georganiseerd of doe-het-zelf, rustig of pittig. Wij testten La Gomera en Tenerife, en keerden meer dan tevreden terug. **DOOR** GAEA SCHOETERS, **FOTO'S** ANNELIES VAN PARYS & GAEA SCHOETERS





GIDS

WANDELVAKANTIE OP DE CANARISCHE EILANDEN

M

Mijn lief vraagt niet veel. Een wandelvakantie volstaat. Bij voorkeur een beetje uitdagend, in lekker weer en niet te ver vliegen. En dat midden in de winter. Godzijdank vormde het magma dat opgestuwd werd tijdens de continentdrift een rist grillige eilanden voor de Afrikaanse kust, waar het eeuwig lente is. Op naar de Canarische Eilanden! Maar welk eiland dan? El Hierro en Lanzarote zijn erg vulkaanachtig maar 'een beetje kaal', Fuerteventura is woestijnachtig 'maar nogal vlak', Gran Canaria heeft van alles 'maar is wel erg toeristisch', La Palma is het groenste 'maar monotoner'. We kiezen uiteindelijk voor een combinatie van La Gomera en Tenerife. Een klein eiland en een groot, een rustig en een druk. Om de vergelijkende test compleet te maken, boeken we op het ene eiland een georganiseerde trekking met bagagevervoer, zodat we het eiland doorkruisen zonder zware rugzak en besluiten we het andere eiland aan te pakken met een wandelkaart en een huurauto, en dagtochten te maken vanuit vier hotelletjes.

REGENDOUCHE

Vanuit de lucht ziet Tenerife er best ongerept uit, op de volgebouwde kustlijn na. Dat belooft. Maar eerst nemen we vanuit Los Cristianos de ferry naar San Sebastián de la Gomera, waar we een kleine honderd kilometer te wandelen hebben. De avond is zacht, we eten heerlijk gegrilde vis op een terrasje. Helemaal zoals gepland: 20 °C in februari.

Tot de volgende ochtend. De chauffeur die ons naar het nevelbos van El Cedro brengt, vloekt behoorlijk: de berg-

weg ligt vol afgebroken rotsblokken, het stormt. Het woord regendouche krijgt een compleet nieuwe inhoud: in vijf seconden zijn we doorweekt. Dan maar een koffie in de berghut. Een Franse gidse werpt een blik op onze kaart. 'Dat gaan jullie toch niet lopen? Op die kam heb je totaal geen beschutting, daar waai je zo vanaf. En dit houdt vandaag niet op, geloof me.' Terug de taxi in dan maar, naar Chipude. Als we 's avonds in de bar van hotel Sonia naar het nieuws kijken, samen met alle andere gestrande wandelaars, blijkt dat er vandaag veertig liter regen gevallen is. Op Tenerife sneeuwt het, iets wat al meer dan vijftien jaar niet meer gebeurd is. Uitzonderlijk noodweer.

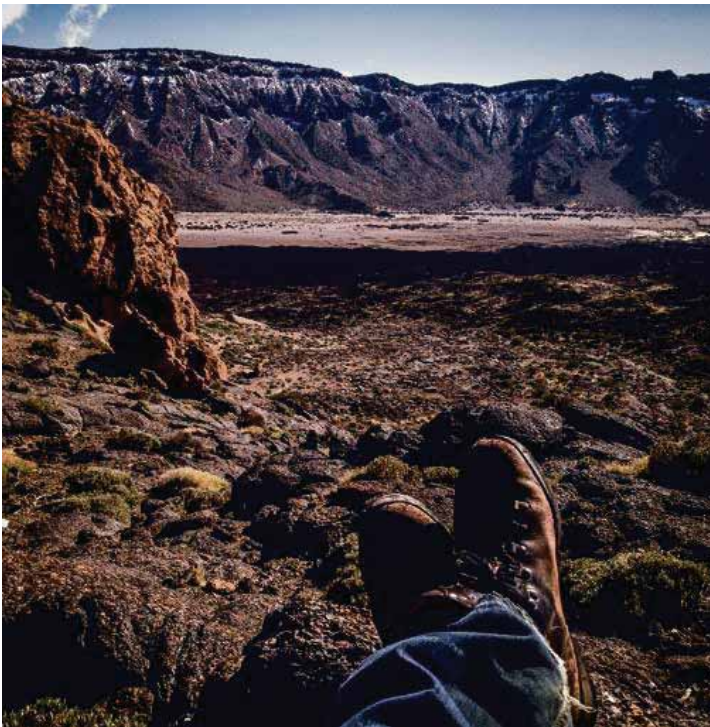
Ook de volgende dag zien we de *barancos*, diepe canyons waarlangs de lava naar zee stroomde, van achter het aangedampte ruitje van de bagagetaxi. Villahermosa is een lieflijk stadje, omzoomd met bananenplantages, papaja's en dadelpalmen. Helaas komen we er aan tijdens het jaarlijkse carnaval en een livebandje in een komvormig dal geeft, u raadt het al, echo's. De agogo-speler lijkt naast ons bed te staan. Pas om vijf uur 's ochtends keert de rust eindelijk weer. Maar kijk: de herrie heeft de regen verjaagd. En gelukkig hadden we hier twee extra rustdagen voorzien, zodat we de verloren wandeldagen kunnen inhalen. We nemen de taxi terug naar El Cercado, en na een koffietje in Cafe Montaña, waar een verbleekt krantenknipsel uit 1998 het eiland nog een 'onontdekte parel' noemt, beginnen we aan de afdaling van duizend meter. Uitdagend moest het zijn? Pittig is wat we krijgen. De GR131

slingert door het bemoste nevelbos van het Garajonay-natuurpark naar een smalle bergkam. Lager wordt het landschap tropischer: cactussen, bloeiende bougainvilles, palmbomen. En het blijft dalen; de wandelstokken die we op de laatste knip toch inpakten, blijken geen overbodige luxe. Onderschat die Canarische Eilanden maar niet. De *canes* waarnaar ze genoemd zijn waren ongetwijfeld stevige kuitbijters. Of knieënknappers, want het is daar dat de hoogteverschillen zich laten voelen.

FAULTY TOWERS

Vanuit Villahermosa gaat de trektocht richting Hermigua. De wandeling voert ons langs de klifkust, de routebeschrijving is uitstekend en de wandeltijd klopt ongeveer met ons tempo, wat altijd prettig is: zo voel je je tenminste niet helemaal een amateur. Ook de Villa de Hermigua blijkt een prima hotel, al lijkt de ober weggeglipen uit *Faulty Towers*: foeterend in rad Spaans geniet hij van het geworstel van de toeristen met de menukaart. Veel vreemde talen worden hier niet gesproken. Ter info: pasta alla Gomera betekent 'met bananensaus'. Best lekker, maar fijner als je dat op voorhand weet.

Ook hier hebben we twee extra dagen ingepland om de vallei te verkennen. We worden beloond met wonderlijke landschappen: de eindeloze schakeringen groen van de flanken vol drakenboompjes, de ruwe, smalle bergkammetjes en de meer dan 36 zichten op de besneeuwde Teide, die er alles aan doet om op Mount Fuji te lijken — wonderbaarlijk hoeveel kracht en schoonheid er van zo'n solitaire top »



uitgaat. Roofvogels cirkelen boven de dalen en tijdens het picknicken komen vinken en kanaries kruimels pikken. Maar wandelen is voor mij ook altijd een confrontatie met mezelf. Grenzen verleggen. Angst overwinnen. Een uitdaging die zich, dankzij mijn hoogtevrees, in elk berglandschap vanzelf aanbiedt. En ja hoor, op de laatste dag is het bingo. Tijdens de afdaling van de Mirador de la Degollada de Peraza naar San Sebastián buigt, kort na het verlaten dorp Seima, een klein pad af van de GR. In scherpe haarspelden loopt het langs de flank van de *barranco* naar het gehucht El Cabrito. De routebeschrijving noemt de passage enigszins luchtig; na vijf meter plak ik in paniek tegen de rotswand. Alles draait, mijn benen zijn van gummi en mijn hart schiet in overdrive. Wat volgt, is de betere peptalk. Een aangeboden hand. Hoofdschudden. Blokkeren. Drie pogingen later lukt het toch. De afdaling wordt een cardiotraining van jewelste, maar met knikkende knieën kom ik beneden. Of bijna, want halverwege geeft mijn linkerknie het op. Dat wordt hinken, nog een kilometer of tien. Ach, wandelen. De vreugd van de volharding. Masochisme voor natuurliefhebbers. Heerlijk. En dan komt de genadeslag: heb je dat alles overleefd, word je gekruist door berglopers, die in een spurtempo dat pad omhoog rennen. Hoe zei Gargamel dat ook weer? 'Ik háát ze!'

DONSJASSEN

Naast de boot die ons terugbrengt naar Tenerife springen tuimelaars: een goed voor-teken. Ook al is de kust angstwekkend volgebouwd, het wandelgidsje van Klaus en Annette Wolfsberger belooft ons prachtige wandelingen. Helaas allemaal met behoorlijke hoogteverschillen, dit is geen eiland van vlakke paden. Of straten. Dat merken we meteen als we Icod de los Viños in rijden. Wie net zijn rijbewijs heeft, neemt hier beter de bus: de straten zijn even smal als steil. Hotel Eblemático San Augustin blijkt een prima

GIDS

WANDELVAKANTIE OP DE CANARISCHE EILANDEN

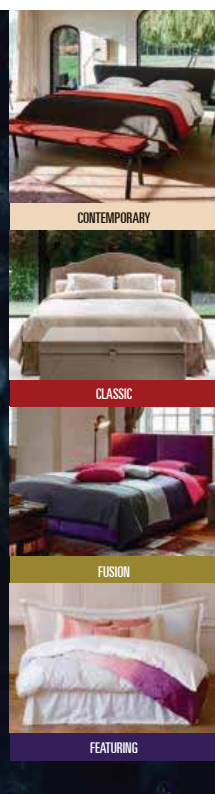
keuze: het oude huis uit 1736 is zorgvuldig gerestaureerd en de houten balkons kijken uit over een heerlijke patio. Helaas ontbijten we wel met onze donsassen aan, want de regen is terug. Meteen ontdekken we het voordeel van reizen met een huurauto: wie geen plan heeft, kan het zo veranderen. Een blik op de buienradar leidt ons naar de droogste zone: de Montaña Negra. De Chinyero-rondweg leidt ons dwars door een zwart asveld met felgroene boom-

pjes; de *sfumato* die alles in nevel hult, maakt het af. Tenminste, tot die omslaat in dichte mist. Klaus en Annette blijken sneller te stappen dan wij: hun tijdsaanduidingen kloppen voor geen meter. Of kilometer. Binnen de kortste keren zijn we elk spoor bijster. Puur geluk brengt ons terug op het pad dat dwars door de grillige lavavelden om de Garachico-vulkaan heen slingert. Plots scheurt de mist open en voor ons rijst de Teide op, een felwitte top tussen de zwarte lavavelden.

Les twee: hoger is droger. Ook de volgende dag regent het, maar boven de 1.400 meter schijnt plots de zon. We zijn gewoon door de laaghangende wolken heen gereden. Helaas zijn we niet de enigen: overal langs de kant van de weg staan geparkeerde wagens van lokale inwoners, die een zondags uitje in de zeldzame sneeuw wel zien zitten. De politie probeert een en ander in goede banen te leiden, maar het is hopeloos: sleetjes, kinderen en camera's versperren alles en iedereen



magnitude®
— Handmade bedding —
www.magnitude.be



CONTEMPORARY

CLASSIC

FUSION

FEATURING

AARSCHOT BEETS-PATTEET • AMOUGIES SÉLECTION MEUBLES • ANTWERPEN COSYLOOK • ANTWERPEN MATTHIEU'S BEDDENBEDRIJF • BRUGGE LOUIS VAN ACKER • BRUSSEL AU BON REPOS • DENDERHOUTEM MEUBELN TORREKENS • DENDERMONDE CORNELIS BEDDING • ERPE-MERE SLEEP INN • ERPENT BLEU DE NUIT • GEMBLOUX EXPERT LITERIE • GENT-OOSTAKKER SPIERS SLAAP • GENT-SINT-DENIJS-WESTREM TWAALF-TWAALF • HEUSY PERE DODO • HOESELT SLAAPCOMFORT CROMMEN • KNOKKE RR INTERIEUR • KORTRIJK DE NACHTWACHT • LOMMEL HYDROLUX • LUIK OSE BEDS & INTERIORS • MAASEIK REULENS INTERIEUR • MALDEGEM KONFORTA/LUXOR • MECHELEN VERLINDEN-SLAAPCOMFORT • MEISE COCKAERT SLEEP-SENSE • OOSTENDE DE OLIFANT • OUDENAARDE SPIERS SLAAP • OVERIJSE TOP BEDDING • POPPEL BED BEHAVIOUR • RUMST CORNELIS BEDDING • 'S GRAVENWEZEL DEVOS INTERIEUR • SINT-GENESIUS-RODE SLEEPING HOUSE • SINT-NIKLAAS TWAALF-TWAALF • SINT-NIKLAAS MIDDERNACHT BEDDEN • VEURNE VANDERMEEREN • WEVER EXPERT LITERIE • ZOTTEGEM SLEEP INN

GIDS

WANDELVAKANTIE OP DE CANARISCHE EILANDEN

de doorgang, en vanwege de drukte is de toegang tot het natuurgebied rond de Teide gewoon afgesloten. Dat blijkt ons grote geluk, want omdat we logeren in de Parador die er middenin ligt, mogen we door. Nu de weg versperd is, is het er heerlijk rustig: op de prachtige wandeling tussen de Roques de Garcia komen we niemand tegen. Het eenzame, stille landschap van de Ucanca-vlakte lijkt wel hooggebergtewoestijn, waarboven 's nachts een prachtige sterrenhemel oplicht.

WOLKENATLAS

Pijnlijke knieën of niet, de dag nadien wil ik de Guajara op. Gewoon omdat het kan. Of zoals Mallory het zei, toen hem gevraagd werd waarom hij de Everest wilde beklimmen: 'Omdat hij bestaat.' Ondanks de sneeuw besluiten we het toch te proberen. Als we nergens op klimmen waar we niet af durven, lopen we weinig risico. Alleen de weg vinden blijkt moeilijker dan voorzien. De bordjes die het pad aangeven, zijn ondergesneeuwd. Dwars over dwars naar de top dan maar, waar we picknicken in het oude sterrenobservatorium. Van daaruit hebben we een prachtig uitzicht op de bovenkant van de wolken, net als de dag nadien, als we alweer kniehoog in de sneeuw omhoog ploeteren naar de Narices del Teide, de neusgaten van de vulkaan. 92 dagen duurde de uitbarsting van 1798, die alles in een omtrek van vijf kilometer met as bedekte. Door die zwarte velden dalen we af langs het pad dat met steenmannetjes is gemarkeerd: niet makkelijk te zien in een grillig lavaveld vol stenen. Pas als we naar La Orotava rijden, beseffen we aan welk toeristencircus we ontsnapt zijn; nu de weg weer

DE ROUTEBESCHRIJVING NOEMT DE PASSAGE ENIGSZINS LUCHTIG; NA VIJF METER PLAK IK IN PANIEK TEGEN DE ROTSWAND

open is, lijkt het uitzichtpunt aan Las Roques wel Blankenberge. Een blonde bimbo stapt uit een Ferrari. Verheugd over het Grand Canyon-achtige landschap huppelt ze de weg op en gaat op de witte middellijn staan: geen betere plek voor een selfie. Knikje door de heup, hand in de zij. Lippen getuit.

VOOR BERGGEITEN

Vanuit La Orotava, waar we logeren in een Moors aandoend hotel uit 1919 dat wordt uitgebaat door een Barcelonese kunstverzamelaar, willen we een laatste wandeling maken langs Las Organos, de beroemde rotsformatie in de vorm van een rijtje orgelpijpen. Helaas blijkt die afgesloten door een landverschuiving. Het alternatief, de prachtige Camino a Candelaria, wordt de genadeslag voor mijn knieën. De afdaling langs een van de beroemde kloven van het Teno-gebergte laten we dus liggen, en ook het Anaca-gebergte bewaren we voor een volgende keer.

Wat de vergelijkende test betreft: beide manieren van wandelen hebben voor- en nadelen. Een georganiseerde trekking brengt je op prachtige paden, maar wie alles zelf regelt is flexibeler. Prijsgevijs is het verschil klein: we betaalden voor de beide weken

ongeveer evenveel. Maar één ding is zeker: Tenerife is meer dan een eiland voor bejaarden. Al kwamen we nogal wat 65-plussers tegen met wandelbroeken, die ons in een stevig tempo voorbijstaken. Bergop en bergaf. Nee, de Canarische Eilanden zijn iets voor berggeiten. Zeg dat mijn meniscus het u gezegd heeft.

CANARISCHE EILANDEN



PRAKTISCH

- Jetairfly, Condor & Brussels Airlines vliegen vaak en goedkoop op Tenerife. Voor een oversteek naar La Gomera is Tenerife Sur de aan te raden luchthaven: er zijn verschillende ferrymaatschappijen die de oversteek aanbieden. Vooraf boeken bespaart je lange wachttijden.
- Auto's genoeg te huur op de Canarische Eilanden; tijdig reserveren drukt de prijs. Let wel: omdat er zoveel ingebroken wordt, halen de verhuurders de hoedenplanken weg, dus je spullen in de koffer laten liggen, is geen optie.
- De georganiseerde wandelreis op La Gomera maakten we met de Nederlandse organisatie SNP: uitstekende routebeschrijvingen. We stapten zo'n 80 km op La Gomera (4.000 m hoogteverschil) en 65 km op Tenerife.

EINDE

R

REISNIEUWS

Door Erik Brusten



VIA AMERICANA: VLAAMSE GIDSEN IN DE VS

Vier Vlaamse dames met journalistieke roots hebben een passie voor de steden waar ze wonen en werken: Chicago, New York, Los Angeles en Washington. Die metropolen herbergen tal van boeiende verhalen, dus is het extra leuk om die met gedreven gidsen te verkennen. Via de portaalsite Via Americana

klik je door naar de alternatieve gids- en fietstochten die ze in hun stad aanbieden.

www.via-americana.com



FAMILIEREIS NAAR KENIA

De nichetouroperator Woni Safaris is gespecialiseerd in safari's in Oost-Afrika, en biedt zowel groeps- als individuele reisformules aan. Een prima instapformule is een begeleide familiereis begin juli, al kan het programma ook op maat (en op een andere datum) geboekt worden. Tijdens de reis ga je in diverse natuurparken in Centraal-Kenia op zoek naar de big five.

www.wonisafaris.be



CREACTIVE IN DE PROVENCE

Het Club Med-domein in Opio (Provence) start dit voorjaar met Creactive, een animatiepakket met circusactiviteiten die samen met Cirque du

Soleil zijn uitgewerkt en al aangeboden worden in Punta Cana, op de Dominicaanse Republiek. Opio is de eerste Europese club waar het familieaanbod wordt geïntroduceerd.

www.clubmed.be

FOCUS OP MALTA

Deze week opent in Bozar, Brussel een tentoonstelling over Malta, de huidige voorzitter van de Europese Unie. De expo *Land of sea* loopt er nog tot 28 mei. In 2018 is de hoofdstad Valetta Cultuurhoofdstad van Europa.

www.bozar.be



LEREN SKIËN IN ÉÉN DAG

In diverse Zwitserse skioorden wordt een 'One day ski experience' aangeboden, een formule waarbij je in een halve dag onder begeleiding van een ski-instructeur de knepen van het skiën onder de knie krijgt en/of je techniek kunt opfrissen. Ski-uitrusting en skipas zijn in de formule inbegrepen.

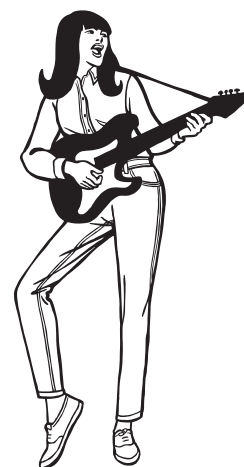
www.myswitzerland.com

MOONTAIN HOSTEL

Het Moontain Hostel in de Franse Alpen houdt het midden

tussen een hotel en een moderne jeugdherberg en biedt zowel gemeenschappelijke als privékamers aan. Inrichting en design moeten het samenzijn van de gasten bevorderen. Het hostel ligt in Oz en Oisans, in de Isère, vlak bij het skigebied van Alpe d'Huez.

www.moontain-hostel.com



REIZEN MET WIJN, MODE EN MUZIEK

In de nieuwste catalogus van Davidsfonds Culturreizen wordt een aantal muziekreizen aangeboden, maar ook de reizen rond het thema wijn (in eigen land, bij Vlaamse en Waalse wijnbouwers, maar ook Piemonte en Catalonië) zijn prominent aanwezig in het aanbod. Nieuw is een modereis naar Parijs, met *De Standaard*-journaliste Veerle Windels.

www.davidsfonds.be